

klijentelo, res, da je deželni poslanec in odbornik, pa da mu bo tudi po državnozborskem mandatu treba pač samo poseči, kadar se mu bo zahotelo . . ., toda vse to je po mojem čutu uspeh le njegove inteligence in njegove, rekla bi, tehnične sposobnosti, srce pa nima v tem nič opraviti.

In to me zelo moti . . . Jaz bi hotela rajša človeka, kateri bi res imel vso to pozicijo ali pa še bolje: šele vse te sposobnosti, o katerem pa bi mi ljudje povedali, da je siromak, ker vse potroši za plemenite svrhe. In tu bi mu jaz ponu-

dila svoje imetje in bi ga dvignila tja, kjer je njegovo mesto . . .

Zakaj je na primer Zima še vedno le skromen profesor, ko po mojem mnenju nikakor ne zaostaja za Zamarjem, vsaj ne, kar se tiče inteligence in vseobče izobrazbe? . . . Pa se bo nespametnež seveda vedno držal v ozadju in puščal pred sebe druge, ki se rinejo naprej! . . . Iz same opozicije bi ga vzela in ga sunila s silo naprej in podrla ž njim ljudi kakor je Zamar! . . .

(Dalje.)

Bolest.

Na najinih dneh leži
prt globoke žalosti.

Noč in sence vseokrog.
Mrtev vtrip bledih rok.

Iz teme vprašanje kot dih:
Trpiš? — In jaz sem tih,

ker so še zvezde ubegle očem,
in v strunah vej je veter nem.

France Bevk.

Smrt.

Sredi mrtvaških sten
umira človekov glas,
sklonil sem se v temo
na smrtnobledi obraz.

»Kaj te, bratec, teži?
Ali je grenka smrt,
ali je vsa grenkost
v misli na smrt?«

Skoz zaveso je žarek
v temo pohitel,
v kotu mrtvaških sten
stisnjen izkrvavel . . .

V lis krvavih trepet
prijatelj strmi.
Kdo bi razbral ta odtis?
Bratec molči, molči.

Jože Plot.

Oporoka.

France Bevk.

Večer za večerom. Hotel bi se pogrezniti, zadušiti, poginiti. Vsa teža ravno na meni, da mi kaplja znoj od čela, da mi curlja pot od telesa in nato me razgalijo, da me trese mraz. Ni mi za tisto težo, ki me stiska v glavi, v vratu in v nogah, tudi ne za bolečino v prsih. Le tiste deklice, ki letajo bose mimo postelje; kadar jim zakličem, naj prinesejo vode za moja izsušena usta, pa se hudobno poskrijejo . . . Čez en čas letajo zopet! — Bojim se noči in postelje . . . Pst!«

Nekdo je plaho potrkal.

»Naprej! Kdo je? Naprej!«
Senca gospodnje se je prikazala v odprtini vrat. »Sem prišla vprašat, če bi . . . Ali niste klicali?«

»Kaj? Kdo je klical?«

»Glasno ste govorili, morda . . . Ali ne bi šli v posteljo? In v temi ste? Bi česa potrebovali?«

»Nič, nič! Kaj naj potrebujem? Kaj hočete? Pustite me! Nič, nič!«

»Kave, čaja? Saj Johana lahko skuha.«

»Čaja? Nič! Saj se vležem . . . Ne skrbite!«